

ΠΕΡΙ ΕΠΙΔΑΜΝΟΥ Η ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ

Μετά τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τῆς Μνημο-
νης περὶ τῆς ἐν Δυρράχῳ ἐπιγραφῆς εἰρημίνᾳ,
ἐπὶ τῷ κόπῳ νομίζω νὰ λεχθῶσιν ὀλίγα τινα
καὶ περὶ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἵνα μὴ μείνῃ ἐν τῷ χρό-
νῳ τῆς λήθης ἡ πάλαι τοιοῦτον μεγάλη καὶ ἐνδο-
ξος αὕτη πόλις, ἀλλὰ γνωστῇ (πρὸς μὴ εἰδότας ὁ λό-
γος μου) ἡ τότε λαμπρότης καὶ ἐπισημότης αὐτῆς
καὶ τὴν παροῦσαν ταπεινότητα καὶ ἀδοξίαν, καὶ πρὸς
τὴν ἀποβλέποντες οἱ νῦν κάτοικοι αὐτῆς, φιλοτι-
μώσιν νὰ συντελέσωσιν, ὅσον αὐτοῖς ἐφικτόν, εἰς
τὴν αὐξήσιν τῆς πατρίδος αὐτῶν (1).
Ἐπὶ δαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐκπλέοντι τὸν Ἰόν-
τιον κόλπον· προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι, βάρ-
βαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Ταύτην ἀπώκησαν μὲν Κερ-
κυραῖοι, οἰκιστὴς δ' ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου,
ἀπὸ τῆς πόλεως τὸ γένος, τῶν ἀφ' Ἑρακλείους, κατὰ δὲ τὸν
ἐκείνων νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθεὶς· συ-

νέκησαν δὲ καὶ Κορινθίων τινὲς καὶ τοῦ ἄλλου δω-
ρικοῦ γένους. Προελθόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐγένετο ἡ
τῶν Ἐπιδαμνίων πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος.
Θουκυδ. Α'. 24.

ΘΕΣΙΣ, ΚΤΙΣΙΣ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ.

Ἡ Ἐπιδάμνος, ἡ τὸ Δυρράχιον, κειμένη 41°, 19', 30" βορ. πλ. 17°, 7' 10" μκ. Α. Παρισ.) ἐν εὐφρεστάτῃ θέσει ἐπὶ προεξεχούσης καὶ εἰς δύο ἄκρας ἀποληγούσης χειρσονήσου, καλουμένης καὶ ταύτης ὁμωνύμως Δυρράχῳ (στραβ. Ζ'. 6. 315 Στεφ. Βυζ. ἐν λ.), ἡ παρεφθαρμένου Δοραικίου (Σχολ. Θουκ Α'. 24), δεξιῶς τῷ εἰσπλέοντι τὸν Ἰόντιον κόλπον, ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἀδρίου, ἐν τῇ χώρᾳ, κατὰ μὲν τὸν Θουκυδίδην, τῶν Ταυλαντίων, κατὰ δὲ Δίωνα τὸν Κάσσιον, τῶν Παρθινῶν (2), ἦν πόλις ἑλληνίς, τῷ 6'.

(2) Ἡ χώρα, ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ Ἐπιδάμνος, ἀπετέλει μέρος τῆς Ἰλλυρίας, καὶ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῖς λοιπῇς βορειοτέρας χώρας, τῆς βαρβαρικῆς Ἰλλυρίας, Ἑλληνικῇ Ἰλλυρία ἐκαλεῖτο διὰ τὸ πληθὺς τῶν ἐν αὐτῇ Ἑλληνίδων πόλεων, Ἀπολλωνίας (ν. Πόλλινα), ἀποικίας Κορινθίων καὶ Κερκυραίων, Αὐλῶνος, Ὀριχοῦ [ν. Ἐριχῶ], ἀποικίας Εὐβοέων, τῶν κατὰ τὴν ἐξ Ἰλίου ἐπιστροφῇ ἀποπλανηθέντων, Θρονίου, κτίσμα-τος τῶν ἀπὸ Θρονίου Λοκρῶν, Ἀμαντίας, κτίσμα-τος τῶν ἐξ Εὐβοίας Ἀθάντων, καὶ ἄλλων. Μετὰ δὲ τὴν ἥτταν τοῦ Περσέως, τοῦ τῶν Μακεδόνων βασι-

(1) Εὐχῆς ἔργον ἦν, ἐὰν οἱ λόγοι τοῦ ἡμῶν, ἀντὶ τῶν πολλῶν μυθιστορημάτων, ἐνησχολοῦντο περὶ τὴν ἀπολογίαν καὶ ἱστορίαν, τοῦλάχιστον ἕκαστος τῆς πατρίδος, ὡς ἤδη τινὲς ἔδωκαν τὸ παράδειγμα, καὶ τὰς πλείστας σελίδας τῶν περιοδικῶν ἐκδοτῶν ταυταῖται πράγματεται.